

Alternativní pravice, ca. 2016.

Autor: Greg Johnson

*Toto je první část úvodní eseje z připravované antologie s názvem **The Alternative Right**.*

Pokračování najdete [zde](#), třetí [tady](#) a čtvrtou závěrečnou [zde](#).

Alternativní pravice sice nemá uchopitelné jádro, má však svůj příběh, který začíná a končí Richardem Spencerem a odehrává se ve čtyřech kapitolách

Poprvé se termín „alternativní pravice“ objevil v roce 2008. Prvního března 2010 byla spuštěna webová stránka Alternative Right, která fungovala až do 25. prosince 2013. Když byl termín užit poprvé, označoval alternativu k americkému konzervativnímu mainstreamu. **Jako název publikace pak fungoval jako zastřešující termín zahrnující myšlenkové proudy jako paleokonzervatismus, libertariánství, rasový realismus, evropská Nová pravice, jižanský nacionalismus nebo bělošský nacionalismus.** V době zrušení webu Alternative Right už ale označení „Alt-Right“ začalo žít svým vlastním životem. Nebyl to tak už jen název webové stránky, ale obecný termín pro pravicové alternativy ke konzervativnímu mainstreamu.

Druhou kapitolou je rok 2015 a vznik energického, z větší části internetového pravicového hnutí orientovaného na mládež. To obsáhlo **širokou škálu pozic od bělošského nacionalismu a nepokrytého neonacismu, až po populismus a americký občanský nacionalismus.** Hnutí zcela přirozeně používalo široce definovaný termín **Alt-Right (alternativní pravice)**. Ta se hned v počátcích srdatě postavila za kampaň Donalda Trumpa v boji o prezidentský úřad a rychle se stala Trumpovým nejodvážnějším obráncem na webu. Jistým vyvrcholením tohoto vývoje byl **projev Hillary Clintonové z 25. srpna 2016**, kde se pustila do výpadů proti alternativní pravici.

Třetí kapitolu tvoří „válka o značku“ Alt-Right z podzimu 2016. „Značka“ alternativní pravice se stala natolik populární, že ji přijali za svou i trumpovští občanskí nacionalisté, kteří však rozhodně odmítali rasismus bělošských nacionalistů. Ti se začali obávat, že jim jejich značku po kouscích berou, a tak se začali občanským nacionalistům bránit. Válka o značku skončila 21. listopadu 2016 na konferenci National Policy Institute, incidentem známým jako Heilgate,

kdy Richard Spencer zvolal „Sláva Trumpovi! Sláva našemu lidu! Sláva vítězství!“ a pozvedl sklenici whisky v pozdravu, na nějž někteří lidé v publiku reagovali hitlerovskými pozdravy. Jakmile se video zachycující událost začalo virálně šířit, občanskí nacionalisté značku Alt-Right urychleně opustili. Zrodila se tzv. „Alt Lite“.

Čtvrtá kapitola je příběhem centralizace a úpadku Alt-Right, z velké části pod taktovkou Richarda Spencera. Pro toto období byla charakteristická stále silnější polarizace a čistky, stejně jako snaha o přenesení alternativní pravice z kyberprostoru do skutečného světa. Kulminací tohoto vývoje byla demonstrace Unite the Right ve virginijském Charlottesville 11. a 12. srpna 2017. Oba tyto trendy způsobily, že se hnutí značně zmenšilo. Někteří opustili značku, jiní i hnutí jako takové. Zbytek se pak stáhl zpět do své internetové pevnosti. V čase vzniku tohoto textu neexistuje žádná pátá kapitola a budoucnost alternativní pravice zůstává nejistá. Podobně jako u rakoviny totiž žádné páté stadium nastat nemusí.

1. Zrodila se nová značka

Spojení alternativní pravice se poprvé objevilo v onom nejasně vymezeném prostoru, kde se paleokonzervativní hnutí stýká s bělošským nacionalismem. Termín „paleokonzervatismus“ vytvořil Paul Gottfried, americký židovský politický teoretik a komentátor. Paleokonzervatismus sám sebe považuje za skutečně konzervativní opozici ke kacírství neokonzervatismu.

Paleokonzervativní hnutí bylo bezpečným prostorem pro diskusi a obhajobu všeho, co se neokonzervatismus snažil z konzervativního hnutí vymýtit: křesťanství, tradici, bělošskou identitu, zahraniční zájmy Ameriky na prvním místě, omezení imigrace, odpor ke globalizaci i volnému trhu, obranu tradičních/biologických rolí pohlaví a institucí a dokonce – byť většinou jen za zavřenými dveřmi – i biologické rozdíly lidských ras a židovskou otázku.

Vedle Gottfrieda patřili mezi přední paleokonzervativce Samuel Francis, který otevřeně spolupracoval s bělošskými nacionalisty, Joseph Sobran, po obvinění z antisemitismu a vyhození z *National Review* také otevřeně spojovaný s bělošskými nacionalisty, a Patrick Buchanan, který sice zůstal blíže politickému mainstreamu, ale nakonec byl stejně vyhozen z MSNBC za „rasismus“: jeho kniha *Suicide of Superpower* totiž hájila ideu Spojených států coby normativně bělošské společnosti.

William H. Regnery II. (nar. 1941) je zásadní postavou vzestupu alternativní pravice právě pro svůj záměr vybudovat institucionální prostor, kde by si paleokonzervativci a bělošští nacionalisté mohli vyměňovat své ideje. Leniví novináři Regneryho opakovaně označují za „dědice vydavatelského impéria“. Ve skutečnosti však peníze získal od svého dědečka Williama H. Regneryho, textilního magnáta. Konzervativní vydavatelství **Regnery Publishing** založil Henry Regnery, syn Williama H. Regneryho a strýc Williama H. Regneryho II. (rodina Regneryových své vydavatelství v roce 1993 prodala společnosti Phillips Publishing International).

V letech 1999-2001 hrál William H. Regnery II. klíčovou roli při vzniku **Společnosti Charlese**

Martela (CMS), která vydává čtvrtletník *The Occidental Quarterly*, v současné době pod vedením Kevina MacDonalda. V letech 2004-2005 Regnery vedl také **National Policy Institute** (NPI), jenž původně vznikl jako zaštitění působení Sama Francise, který ovšem naneštěstí už v únoru 2005 zemřel. NPI pak vedl Louis R. Andrews až do roku 2011, kdy jej převzal Richard Spencer. Charles Martel Society i NPI se celkem nepokrytě hlásí k bělošskému nacionalismu. Čtvrtletník *The Occidental Quarterly* je navíc otevřeně antisemitský.

Regnery kromě zmíněných CMS a NPI ale spolupracoval také s židovským paleokonzervativcem Paulem Gottfriedem na vytvoření dvojice pravicových akademických skupin, které byly k Židům přátelské. První z nich byla Academy of Philosophy and Letters 1], jejímž členem byl údajně i Richard Spencer. 2] Regnery a Gottfried se ale s Academy of Philosophy and Letters kvůli rasovým otázkám rozešli a následně vytvořili H. L. Mencken Club, který Gottfried vede dodnes. 3] Klub H. L. Menckena je podobně jako Charles Martel Society i NPI místem setkávání paleokonzervativců s bělošskými nacionalisty, je však pozitivněji nakloněn vůči Židům.

Richard Spencer začal jako paleokonzervativce, poté se seznámil s Regnerem a postupně se stal bělošským nacionalistou. V roce 2007 Spencer odešel z univerzity Duke, kde studoval v doktorském programu moderní evropské intelektuální dějiny. Od března do prosince roku 2007 byl Spencer pomocným redaktorem v *The American Conservative*, paleokonzervativním časopise, založeném v roce 2002 Scottem McConnellem, Patrickem Buchananem a Takim Theodoracopulosem na odpor k neokonzervativci vyvolané válce v Iráku. V době, kdy tam přišel Spencer, však už byli Buchanan s Takim pryč. Poté, co byl z *The American Conservative* vyhozen, začal pracovat pro Takiho a od ledna 2008 do prosince 2009 editoval jeho on-line časopis Taki's Top Drawer, pozdější Taki's Magazine. Taki si myslel, že jeho časopis pod Spencerovým vedením stagnuje, takže se rozešli. S penězi získanými prostřednictvím Regneryho kontaktů založil Richard Spencer 1. března 2010 nový web Alternative Right (alternativeright.com).

Pojmenování „alternativní pravice“ se poprvé objevilo v Taki's Magazine pod Spencerovým redigováním. 1. prosince 2008 vydal Spencer článek Paula Gottfrieda „Vzestup a pád Alternativní pravice“. Původně šlo o příspěvek na konferenci Klubu H. L. Menckena z listopadu téhož roku. Spencer si připisuje zásluhy za název článku a tím i spojení „alternativní pravice“, zatímco podle Gottfrieda jej vytvořili spolu. 4] Gottfriedova alternativní pravice v úpadku samozřejmě označovala paleokonzervativní hnutí a alternativní pravice na vzestupné trajektorii pak mladší post-paleokonzervativní hnutí, které se zformovalo kolem Menckenova klubu a spřízněných institucí. Webový magazín Alternative Right se měl stát jeho vlajkovou lodí.

Alternative Right měla atraktivní design a silný start. Zvláště jsem Spencera respektoval za jeho rozhodnutí vydávat články Stephena McNallena a Jacka Donovana, důležitých autorů, kteří ale byli pro křesťany a paleokonzervativce něco jako rudý hadr pro býka. Asi po šesti měsících však jako by web ztratil energii. Mezi zveřejněním nového materiálu často uběhly celé dny – pravidelná aktualizace je přitom vždy klíčem k vybudování pravidelné návštěvnosti. Záležitosti nepomohlo ani nové rozvržení stránek. Namísto jednoduchého

vedení nového materiálu na začátku blogu nahoře se na webu objevilo množství podsložek, takže se člověk musel proklikat šesti nebo osmi odkazy, aby zjistil, že na stránkách vlastně žádný nový materiál není. Po několika takovýchto týdnech čtenáři přestali web navštěvovat a zvykli si, že se o novém materiálu dozví e-mailem nebo na sociálních sítích. Začátkem roku 2012 Spencer podle všeho o editaci webzinu ztratil zájem a 3. května 2012 předal redakci Andymu Nowickému a Colinu Liddelovi.

V roce 2013 se Spencerovi dostalo negativní pozornosti, když se média zaměřila na jeden z Liddelových článků. Uvědomil si, že s webem Alternativní pravice bude spojován navždy, i když už nemá žádnou kontrolu nad jejím obsahem. Na Štědrý den roku 2013 proto Spencer fungování webu Alternative Right bez konzultace či varování Nowického s Liddellem ukončil. Adresa domény byla přesměrována na nový Spencerův web **Radix Journal**, který ale oblíbenosti původního webu nedosáhl. Po dalším silném startu došla i Radixu poměrně rychle energie.

Téměř čtyři roky publikování článků a komentářů na Alternative Right – tedy kolektivní práce stovek lidí – prostě zmizely z kyberprostranství. Nowicki s Liddellem zachránili, co mohli a zachovali značku Alternative Right na doméně blogspot.com, i když jejich stránky měly jen málo čtenářů a nevelký vliv. V roce 2018 kvůli pošpinění a devalvaci označení Alt-Right změnili název na „Affirmative Right“.

Spencerovou největší chybou při odstavení webu Alternative Right nebyl pánovitý způsob, jakým to učinil, a který vyvolal hodně hořkosti, ale načasování: zbavil se alternativní pravice krátce předtím, než se stala obecně známým pojmem. Stejně jako se značka „Xerox“ stala obecným pojmenováním pro kopírování, značka „Hoover“ se stala slovesem (v angličtině – pozn. DP) pro vysávání jako takové, „Walkman“ od Sony se stal obecným jménem přenosného kazetového přehrávače a „iPod“ pojmenováním přenosných přehrávačů MP3, i z Alt Right se stal zastřešující název celé řady radikálních alternativ k hlavnímu proudu konzervatismu. Představte si, že by Xerox přišel s podivně znějícím latinským názvem jako třeba *Effingo* krátce poté, co se mu povedlo stát synonymem pro celé odvětví kopírování.

Krásou nové značky spočívala v tom, že signalizovala nesouhlas s hlavním proudem pravice, aniž by se však připoutala k silně stigmatizovaným proudům jako bělošský nacionalismus a národní socialismus. Jak jsem napsal v článku představujícím alternativní pravici čtenářům na stránkách TOQ Online:

Doufám, že „Alt-Right“ přiláká ty nejbystřejší mladé konzervativce a libertariány a ukáže jim nové a širší intelektuální obzory jako rasový realismus, bělošský nacionalismus, evropská Nová pravice, konzervativní revoluce, tradicionalismus, novopohanství, agrárnictví, třetí pozice, anti-feminismus, pravicový antikapitalismus, ekologii, bioregionalismus a myšlení v duchu „co je malé, to je hezké“... Články Roberta Weissberga a Paula Gottfrieda naznačují, že projekt Alternative Right není klonem TOQ nebo Occidental Observeru. (Ne, že by to někdo očekával, ačkoli někteří by jistě byli nadšení.) Ale to je v pořádku. Je důležitější mít fórum, kde se naše ideje střetávají s mainstreamem, než mít další

Occidental něco-něco.com. 5]

Tak užitečný termín jako alternativní pravice samozřejmě nezanikl ani poté, co jej opustil jeho tvůrce. Příspěvatelé na stránky Counter-Currents, Alternative Right (na Blogspot) a dokonce i na stránce Radix udržovali alternativní pravici při životě v roce 2014 a zkraje roku 2015, kdy se termín uchytil jako název nového hnutí.

2. Zrodilo se hnutí

Druhá fáze byla od té první zcela odlišná. Nová alternativní pravice měla jiný ideologický původ, jiné platformy i radikálně odlišný étos. Rychle se však sblížila s bělošským nacionalismem a přijala některé z jeho nejlepších idejí, stejně jako zavedené jméno Alt-Right a stala se mezinárodním mediálním fenoménem.

Co se ideologie týče, tak i původní alternativní pravice byla silně ovlivněna bělošským nacionalismem a paleokonzervativismem. Ta nová se z velké části zrodila díky rozpadu hnutí Rona Paula, konkrétně následkem ovládnutí libertariánského hnutí kulturní levicí, což nahnalo kulturně konzervativnější libertariány dále napravo. (Už v roce 2009 jsem předpověděl, že lidé z hnutí Rona Paula se budou posunovat k politice bělošské identity a proto jsem uspořádal soutěž o nejlepší esej na téma libertariánství a rasového nacionalismu v *The Occidental Quarterly*, jehož jsem byl v té době šéfredaktorem. Cílem bylo vypracovat argumenty ke snazší konverzi libertariánů). 6] Další faktory, které vedly k probuzení vznikajícího rasové povědomí této skupiny, byly především kontroverze kolem (černošských zločinců – pozn. DP) Trayvona Martina a Michaela Browna, vzestup hnutí Black Lives Matter a počátek migrační krize v Evropě.

První alternativní pravice vyrostla z podhoubí vydavatelů disidentských knih a tištěných časopisů, z kvaziakademických konferencí, kde mluvčí nosili obleky a kravaty a z webů s obsahem cíleným na „lepší průměr“ a intelektuály. Nová Alt-Right se však zformovala ve světě sociálních médií, diskusních fór, nahrávání obrázků (na image boardech) a podcastů. Webové magazíny přišly až o něco později. **Nejdůležitějšími inkubátory nové Alt-Right tak byly stránky 4chan a 8chan, Reddit a The Right Stuff**, zejména jeho vlajková loď, podcast *The Daily Shoah* (v současnosti pokračuje pod názvem TDS– pozn. DP) a přidružená diskusní fóra.

Nová generace alternativní pravice měla také velmi odlišný étos a styl. Zatímco její předchůdkyně publikovala inteligentní a seriózní články na svých webových magazínech, duch nové Alt-Right se rodil na bitevním poli komentářů pod nimi. Tam kde starší generace zpravidla hovořila v upřímném středostavovském duchu, vyhýbala se rasovým vulgaritám a o rase i židovské otázce diskutovala z pohledu biologie či evoluční psychologie, vyžívalo se nové hnutí v ironickém tónu, obscénnostech, stereotypech, pepných výrazech či on-line trollingu a kampaních.

Mezi oběma proudy panoval také rozdíl generační. První „verze“ Alt-Right byla produktem lidí

„generace X“, vedených „babyboomery“ nebo staršími, kteří ještě pamatovali Ameriku před kulturní revolucí šedesátých let a obrovskou demografickou proměnou po roce 1965, kdy Amerika otevřela své hranice nebělošskému světu. Nové hnutí naopak tvořili především mileniálové a často i velice mladí příslušníci Generace Z, typické produkty multikulturní Ameriky s jejím všeobecným sociálním i rodinným úpadkem, sexuální perverzí a zneužíváním drog a alkoholu. **První skupina má konzervativní sklony, protože si v sobě nesla vzpomínky na lepší zemi. Ta druhá už ale žádné takové vzpomínky neměla a tíhla proto k radikálnímu odmítnutí celého společenského systému.**

V roce 2013 jsem upozorňoval, že bělošští nacionalisté potřebují oslovit velké množství bílých mileniálů, kteří za Obamova prezidentství dokončili vysokoškolské studium, často s velkými dluhy, jen aby skončili nezaměstnaní či v práci na částečný úvazek a museli bydlet doma u rodičů. 7] Věřil jsem, že bělošští nacionalisté mají lepší vysvětlení i řešení jejich nepříznivé situace než hnutí Occupy. Tato „bumerangová generace“ se podle mě mohla stát novým ideálním „proletariátem“, protože byla vysoce vzdělaná a pocházela ze středních a vyšších středních vrstev. Měla také hodně volného času, který většinou trávila on-line a konečně také byla pořádně a oprávněně našťvaná a rozčarovaná systémem.

Jako v mnoha jiných případech ale nebyly snahy našeho hnutí kdovíjak koordinované ani úspěšné, logika vývoje k nám však tyto lidi přivedla tak jako tak. Děti „bumerangové generace“ se staly jádrem nové Alt-Right: „NEETs“ – akronym „Not in Education, Employment, or Training“ (tedy lidé, kteří nejsou aktivně zapojeni do vzdělávání, zaměstnání či přípravě na výkon zaměstnání – pozn. DP). Když tito „NEETi“ a jejich soukmenovci soustředili svůj důvtip, inteligenci, vztek, technologickou gramotnost a volný čas na politiku, zrodila se krása vpravdě děsivá.

Kontroverze kolem počítačových her „Gamergate“ z roku 2014 se ukázala důležitým ukazatelem a svým způsobem katalyzátorem podoby nové Alt-Right o rok později. V Gamergate šlo o decentralizované, virální, online, populistické povstání nadšenců do počítačových her proti arogantním levicovým „sluníčkářům“ (**Social Justice Warrior, SJW** – pejorativní označení pro zastávce sociálního liberalismu, politické korektnosti, feminismu – ekvivalent českého „sluníčkáře“, pozn. DP), kteří se snažili vnutit politickou korektnost i do světa her. Gamergate aktivisté ukázali progresivcům, zač je toho loket a proměnili diskusní fóra v nástroj nemilosrdné šikany a výsměchu SJWs, jejichž ubohost a pokrytectví neúprosně odhalovali. Díky Gamergate některé levicové aktivisty vyhodili, další ze svého zaměstnání odešli sami. Terčem se stali také inzerenti na webových stránkách kontrolovaných sluníčkáři, což vedlo až k bankrotu několika z nich. 8]

Aféra Gamergate je důležitá, protože ukázala, jak on-line populistické hnutí reálně dokáže otrást levicovou hegemonií v dané oblasti kultury. Ačkoli se zdaleka ne všichni aktéři Gamergate později přidali k alternativní pravici, někteří tak skutečně učinili. Jedním z výrazných představitelů hnutí Gamergate byl třeba Milo Yiannopoulos z webu Breitbart. Ten jistou dobu poměrně kladně psal o alternativní pravici a nyní zůstává prominentní postavou Alt Lite. Mnoho lidí na alternativní pravici, kteří s Gamergatem neměli nic společného, navíc ochotně přebralo a vylepšilo s ní spojené techniky online aktivismu. Není mišlím nijak

přehnané říci, že Gamergate se stala morálním a organizačním modelem pro bojkot Star Wars z dílny Disney v roce 2018, který potopil film Solo a stál studio stovky milionů dolarů ušlého zisku.

Jeden z nejlepších způsobů, jak porozumět vývoji nové generaci alternativní pravice, je sledovat trajektorii webu The Right Stuff (TRS) a jeho vlajkového podcastu The Daily Shoah od jejich vzniku v roce 2014 do léta roku 2015, kdy Donald Trump ohlásil svou kandidaturu na úřad prezidenta Spojených států. Moderátoři („Death Panel“) Daily Shoah začínali jako ex-libertariáni a „ostřejší republikáni“, týden po týdnu se však postupně stále víc otevírali porozumění rasového realismu i židovské otázky – a spolu s nimi se tímto směrem posouvalo i jejich stále početnější publikum. V únoru 2015 se **Mike Enoch** (Mike Peinovich, hlavní postava TRS – pozn. DP) zúčastnil konference American Renaissance a následně se začal otevřeně identifikovat s bělošským nacionalismem.

Na jaře roku 2015 už toto nové hnutí stále častěji a ochotněji přijímalo označení Alt-Right/alternativní pravice.

Když Donald Trump 16. června 2015 vyhlásil svou kandidaturu na úřad amerického prezidenta, většina proudů bělošského nacionalismu vzala podporu jeho kandidatury za svou věc. Toto prosazování Trumpa rozvíjelo spolupráci a kolegiální uvnitř hnutí a poskytovalo i stálý přísun nových témat kreativních memů i trollingu. Jak Trumpova kandidatura získávala na síle, stoupala spolu s ní i hvězda nové Alt-Right.

V červenci roku 2015 zaznamenala před debatami v rámci republikánských primárek nová Alt-Right veliké vítězství tím, že zpopularizovala nový mem „cuckservative“ (zkráceně „cuck“ /conservative+cuckold – konzervativec+paroháč = pseudokonzervativec/ – neologismus vzešlý během roku 2015 z prostředí americké internetové alternativní pravice; stručně lze definovat jako na oko pravicovou osobnost, která zbaběle zraňuje zájmy své země, národa, etnické skupiny, rasy atp. s cílem získat si přízeň cizí, nepřátelské či lhostejné skupiny, a změnila tak mainstreamovou politickou konverzaci. Slavný „cuck“ se v zárodečné formě objevil poprvé na stránkách Counter-Currents 2. května 2014, kdy Gregory Hood s despektem hovořil o konzervativcích s parohy, jako je Matt Lewis („*cuckold conservatives like Matt Lewis.*“ – pozn. DP) 9] Tehdy si mnozí v médiích i politický establishment uvědomili, že vznikla skutečná alternativa k mainstreamové pravici.

Nová Alt-Right umně využívala sociální média, aby upoutala pozornost a vyvolala silné reakce od mainstreamových médií i politiků. Díky nim velikost i vliv hnutí rostly, až dosáhlo svého vrcholu, když Hillary Clintonová 25. srpna 2016 přednesla svůj projev, v němž Alt-Right výslovně odsoudila („opovrženímhodní“ – výraz Hillary Clintonové „*basket of deplorables*“ během předvolební kampaně).

Starší generace obhájců bělošských zájmů viděla v nechvalné proslulosti alternativní pravice příležitost oslovit nové publikum. Jared Taylor, ač novou nálepkou nikdy nebyl nadšený, napsal esej „Race Realism and the Alt Right“ (Rasový realismus a alternativní pravice) 10] Kevin MacDonald psal o „The Alt Right and the Jews“ (Alternativní pravice a Židé) 11] Peter

Brimelow mluvil na konferenci National Policy Institute. David Duke začal šířit memy na sociálních sítích.

Ačkoli pro vymezení svých pozic osobně dávám přednost konkrétnějším označením jako bělošský nacionalismus a Nová pravice, vždycky jsem dovedl ocenit užitečnost neurčitého termínu jako Alt-Right, takže jsem ho nechával používat na svém webu a občas i sám použil. Ale vždy, když užívám slova „my“ a „naše“, tak mluvím o bělošském nacionalismu a Nové pravici, nikoliv o povrchních občanských nacionalistech a trumpovských populistech, kteří se příležitostně také hlásili k alternativní pravici.

Někteří nový trend odbývali jakožto Potěmkinovu vesnici, protože hnutí bylo nepočtené, existovalo převážně on-line a rostlo hlavně prostřednictvím reakcí mainstreamu. Tito lidé však jako by neviděli, že Amerika je ovládána měkkou mocí médií, kontrolovaných úzkou elitou. Takže pokud je nelegitimní alternativní pravice, musí být nelegitimní i celé politické zřízení. **Nová Alt-Right byla dokonalým zrcadlovým obrazem systémových médií: metapolitické hnutí, jež prosazovalo politickou změnu proměnou platných hodnot a náhledů. Tato změna měla proběhnout v opačném směru, negací hodnot a světového názoru establishmentu.**

Tuto taktiku vnutila alternativní pravici asymetrie mezi ní a mainstreamovými médii. Média měla miliardy dolarů i armády profesionálních propagandistů. Alt-Right neměla žádný kapitál a jen hrstku nadšenců. Nový software jim ale poskytl možnost vytvářet kvalitní propagandu z domu a internet zase způsob, jak ji šířit, oboje navíc s velmi nízkými náklady. Ohromná výhoda establishmentu v kolonce kapitálu a lidí byla oslabena také tím, že jimi prosazovaný multikulturní konsenzus je založen na lžích, plodí utrpení a lidé v jeho čele jsou oslabeni svou arogancí, samolibostí a degenerací. Bylo tak celkem snadné vyprovokovat je výsměchem k chybám, jimiž si hodně uškodili. Naší výhodou bylo, že jsme o liberalismu i multikulturalismu říkali pravdu a nabízeli realistickou alternativu. **Dokud mohlo hnutí zůstat on-line a ze silných pozic útočit na slabiny establishmentu, šlo od jednoho úspěchu k druhému.**

Mnozí v řadách hnutí ale bohužel nebyli na úspěch psychologicky připraveni.

Pokračování příště

Poznámky:

1] <https://philosophyandletters.org/>

2] <https://www.buzzfeednews.com/article/aramroston/hes-spent-almost-20-years-funding-the-racist-right-it>

3] <http://hlmenckenclub.org/>

4] Thomas J. Main, *The Rise of the Alt-Right* (Washington, D.C.: Brookings Institution Press, 2018), s. 63.

5] Greg Johnson, "Richard Spencer Launches Alternative Right," TOQ Online, 2. března 2010, <https://web.archive.org/web/20161204105956/http://www.toqonline.com/blog/richard-spencer-launches-alternative-right/>

6] Esej byla otištěna v *The Occidental Quarterly*, sv. 11, č. 1 (jaro 2011).

7] Greg Johnson, "The Boomerang Generation: Connecting with Our Proletariat," *Counter-Currents*, 23. srpna 2013, <https://www.counter-currents.com/2013/08/the-counter-currents-2013-summer-fundraiser-2/>

8] Pro podrobnější popis hnutí Gamergate, viz knihu Voxe Daye *SJWs Always Lie: Taking Down the Thought Police* (Castalia House, 2015).

9] Gregory Hood, "For Others and their Prosperity," *Counter-Currents*, 2. května 2014, <https://www.counter-currents.com/2014/05/for-others-and-their-prosperity/>

10] Jared Taylor, "Race Realism and the Alt Right," *Counter-Currents*, 25. října 2016, <https://www.counter-currents.com/2016/10/race-realism-and-the-alt-right/>

11] Kevin MacDonald, "The Alt Right and the Jews," *Counter-Currents*, 13. září 2016, <https://www.counter-currents.com/2016/09/the-alt-right-and-the-jews/>

12] George Hawley, *Making Sense of the Alt-Right* (New York: Columbia University Press, 2017), s. 68.

První část čtyřdílné eseje Grega Johnsona *What Is the Alternative Right?, Part 1* vyšla na webu *Counter-Currents* 10. října 2018.